

forfærdelig uretfærdigt, det er rene Aager-
renter at forlange, at de skulde tilbagebe-
tale med en fuldgyldig Krone. Altsaa, hvad
enten vi bliver staaende nede, eller vi gaar
opad, vil det medføre store Uretfærdig-
heder, og for hvert Aar, der gaar, vil det
blive vanskeligere at naa endog blot at
formindske disse Uretfærdigheder.

Der er i Valutaraadet diskuteret ad-
skillige andre Spørgsmaal, ogsaa Guldind-
løselighed; det skal jeg komme til om lidt.
Og der er diskuteret om de Midler, afset fra
Guldindløselighed, der skulde kunne hjælpe
paa Valutaen. Der har saaledes været stor
Diskussion om Beskatningsspørgsmaalet.
Beskatning er jo en Form for Tvangs-
opsparing fra Befolkningens Side, saafremt
det Beløb, der indkommer ved Beskat-
ningen, anvendes til Afdrag paa Statsgælden.
Det, der er indvendt derimod fra anden Side
og indvendt lige saa skarpt, er, at vi ved
denne Fremgangsmaade vilde berøve det
levende, erhvervende Samfund de Midler,
det skal benytte. Jeg nævner kun dette
her og skal komme tilbage til det ved Om-
talen af selve Lovforslaget. Da Valutaens
slette Stilling staar i Forbindelse med Pris-
niveauet — man kan sige, at Prisniveauet
skyldes Valutaen, og at Valutaens daarlige
Stilling igen skyldes Prisniveauet —, idet
disse virker gensidig paa hinanden, er det
klart, at Valutaraadets Opmærksomhed har
været henvendt paa, hvorvidt det Pris-
niveau, vi for Øjeblikket har, ligger naturligt
eller ligger højere, end det burde, og at man
derfor har været inde paa at ville have en
Kontrol med Priser og Avancer for at se,
om vi ikke ved Indskrænkning paa dette
Omraade skulde kunne forbedre Kronen.

Der har ligeledes været megen Dis-
kussion om Betalingsbalancen og dens Be-
tydning for Valutaspørgsmaalet. Nu er
Forholdet jo det, at Betalingsbalancen her-
hjemme i de senere Maaneder har forbedret
sig meget betydeligt, saaledes at September
Maaned sluttede med, skal vi kalde det
en positiv Handelsbalance og altsaa ogsaa
en positiv Betalingsbalance. Hvorvidt
dette Resultat alene skyldes Landets for-
øgede Eksport i dette Aar, eller det ogsaa
skyldes, at den Kreditindskrænkning, som
maa have virket paa visse Punkter, har be-
virket en Indskrænkning af Importen, ser
jeg mig ikke i Stand til at oplyse, og det

kan man ikke oplyse ud fra de statistiske
Data, vi har, idet jeg som Statistiker ikke
har den samme Dristighed som det ærede
Medlem Hr. Pinstrup til at ganske faa Tal
at udlede mærkelige Resultater.

Der har dernæst været forhandlet i
Valutaraadet om Spørgsmaalet om at gøre
Salget af Kreditforeningsobligationer i Ud-
landet lettere. Det Forbud mod Udførsel
af visse Kreditforeningsobligationer, som
det vel var nødvendigt at vedtage, og som
blev vedtaget her i Rigsdagen, har jo
vanskeliggjort vistnok ikke helt udeluk-
kende Salget af de Obligationer, som For-
budet gjaldt, men ogsaa Salget af andre
Kreditforeningsobligationer.

Se, dette var altsaa Hovedtrækkene,
Hovedlinierne i, hvad Raadet var uenigt
om. Dog endes det om at tage en fælles
Beslutning om en Ordning for de følgende
to Aar. Denne kender ærede Medlemmer
alle sammen, og jeg behøver ikke at komme
nærmere ind paa den. Man vil sige: Ja,
men er der ikke derved fra den ene eller
fra den anden Side druffet Beslutninger, som
vil gælde langt ud i Fremtiden? Det tror
jeg ikke, der er. Der er ikke ved det, at
Valutaraadet indstiller, at vi skal holde
Kronen fra at falde og lade den stige lidt
i de førstkommende to Aar, taget Stilling
til, hvorledes der skal forholdes efter den
Tid, og de to Aars Erfaringer vil dog ogsaa
kunne tages i Brug, naar vi skal overveje,
hvorledes vi skal gaa videre.

Det Lovforslag, som Regeringen paa
Grundlag heraf har forelagt, siger i § 1,
at det Moratorium, Nationalbanken har,
skal forlænges for to Aar. Forholdet mellem
Staten og Nationalbanken har jo været
diskuteret meget, ikke mindst i de fire
sidste Aar. Jo mere vi nærmede os den
sidste Valgkampagne, des stærkere har vi
hørt, at alt Ansvar for den Misere, vi
var i, burde lægges over paa Nationalban-
ken, vi har hørt, at alt, hvad der skulde
gøres, blot var at faa Nationalbanken til
at gøre sin Pligt.

I Pressen, siger jeg! Men hvordan
ligger Forholdet egentlig? Hvordan er det
Venstreparti, hvis Presse taler saadan, egent-
lig optraadt i de forløbne fire Aar, fra
Regeringen traadte til i 1920 til nu? Ja,
Nationalbankens Pligter og Nationalban-
kens store Indtægter har jo hele Tiden